

חֶסֶדּוֹ וְאַמְתּוֹ: הָאֲחִים שְׂשֻׁמְחוֹ זֶה בְּזֶה

סִפּוּר מִפְּלֶא מִמְדַּרְשֵׁי חֲזוֹ"ל עַל מֹשֶׁה, אֶהְרֹן, וְהָלֵל שְׂמִילָא בְּאַהֲבַת ה'.

מֵאֵז בְּרִיאַת הָעוֹלָם, הֲרֵבָה אֲחִים כָּעֶסוּ וְקִנְאוּ זֶה בְּזֶה...

קִין שָׂנֵא אֶת הָבֶל...

יִשְׁמָעֵאל קִנָּא בְּיַצְחָק...

עֲשׂו שָׂנֵא אֶת יַעֲקֹב...

וְהַשְׁבָּטִים שָׂנְאוּ אֶת יוֹסֵף.

הָאֵם תָּמִיד אֲחִים רַבִּים? בְּעֶזְרַת ה', יֵשׁ גַּם סְפוּר אַחֵר!

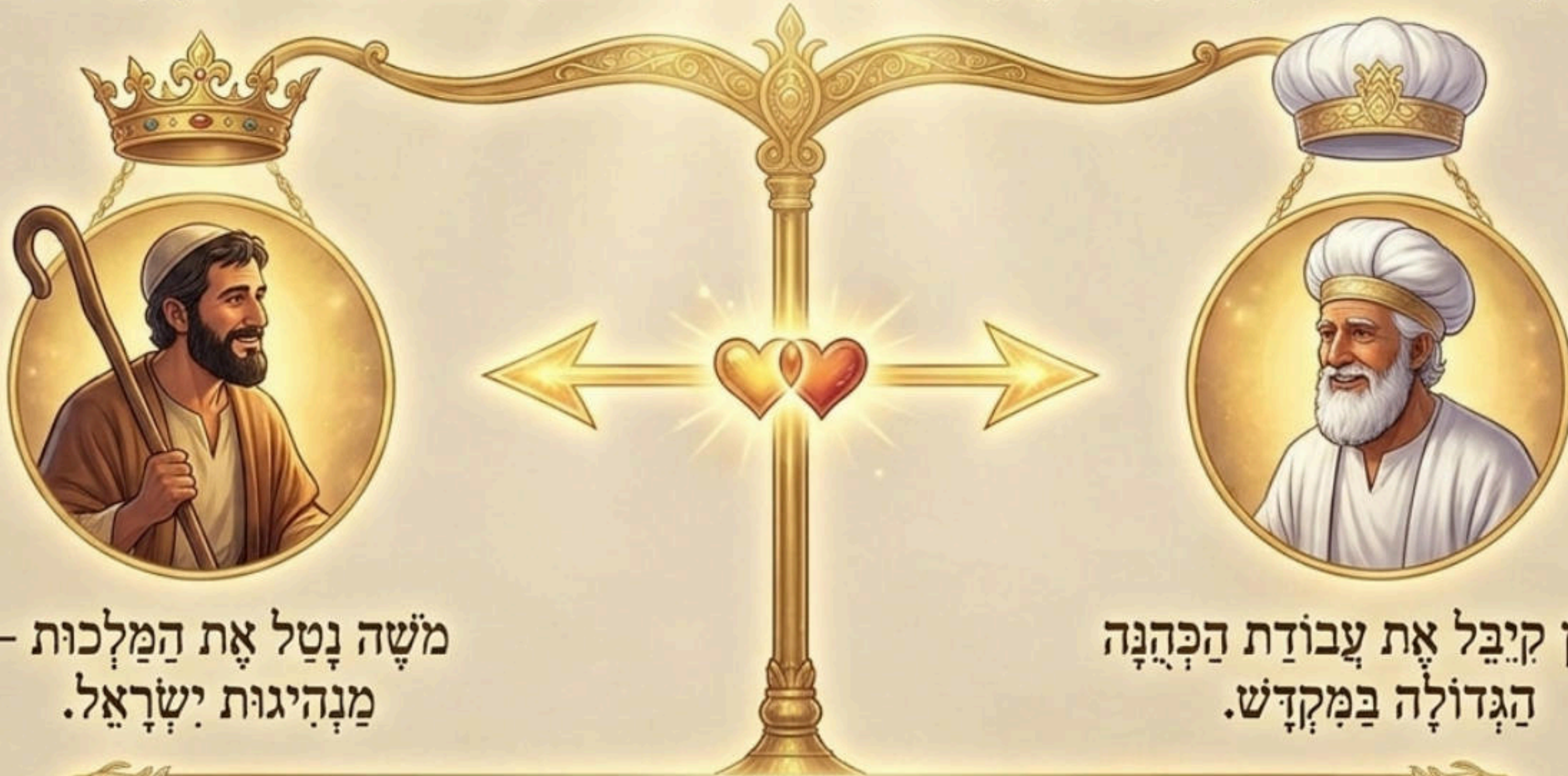
מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן הָיוּ שׁוֹנִים מְכֹל הַשָּׂאֵר!
הֵם אָהָבוּ אִישׁ אֶת אָחִיו בְּאַמֶּת לְשֵׁם שָׁמַיִם.

"מָה טוֹב וּמָה נָעִים שָׁבֶת אֲחִים גַּם יַחַד!" (תְּהִלִּים קל"ג)

ה' יִתְבָּרַךְ שָׁמַח מְאֹד לִרְאוֹת אֶת הָאֱהָבָה הַטְּהוֹרָה שֶׁלָּהֶם.

אהרֹם וְהַמֹּרֶף אַחִים וְשֵׁהוּ אַת
שְׂמֵחִים בַּגִּדְלָה אֶחָד שֶׁל הַשְּׁנֵי (לֹא טַפֶּת קִנְאָה!)

מֹשֶׁה נָטַל אֶת הַמַּלְכוּת –
מִנְהִיגוֹת יִשְׂרָאֵל.

אַהֲרֹן קִיבֵּל אֶת עֲבוֹדַת הַכֹּהֲנִים
הַגְּדוֹלָה בַּמִּקְדָּשׁ.

אִם אֶחָד לֹא קִנְאָה! מֹשֶׁה שָׂמַח בַּגִּדְלַת אַהֲרֹן, וְאַהֲרֹן שָׂמַח בַּגִּדְלַת מֹשֶׁה.

יום אחד, הקדוש ברוך הוא קרא למשה מתוך הסנה הבוער:
"לך והוצא את בני ישראל ממצרים!"

אבל משה הפתיע וענה לה': "שלח נא ביד תשלח!" –
בקשה, שלח מישהו אחר.

האם משה סירב לה' כי לא רצה ללכת?
מדוע הוא אמר זאת?

הַתַּעֲלוּמָה נִפְתָּרַת: מֹשֶׁה דּוֹאֵג לְאַחֵיו הַגָּדוֹל

חֲלִילָה! מֹשֶׁה לֹא סִירָב מִתּוֹךְ חוֹסֵר אֲמוּנָה. הוּא פָּשׁוּט רָצָה לְכַבֵּד אֶת אֱהֲרֹן.

"עַד שְׁלֹא עֲמַדְתִּי" אָמַר מֹשֶׁה בְּלִבּוֹ,
"הֲיָה אֱהֲרֹן אָחִי מִתְנַבֵּא לָהֶם בְּמִצְרִים
שְׂמוֹנִים שָׁנָה וּמַחֲזִיק אוֹתָם!"

"רבונו של עולם! כל השנים
הללו הִיָּה אֶהְרֶן עוֹבֵד וְנָבִיא...

...וְעַכְשָׁיו אֲנִי נִכְנָס בְּתַחוּמוֹ שֶׁל אָחִי, שִׁיְהֶא מֵצָר?"
(הֲאֵם הוּא יִהְיֶה עֲצוֹב שְׁאֲנִי לֹקַח אֶת מְקוֹמוֹ?)

תראו כמה משה רבנו פחד לפגוע
ברגשות של אחיו הגדול!

הַהִבְטָחָה הָאֱלֹהִית

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֲנָה
לְמַשָּׁה וְהִרְגִיעַ אוֹתוֹ. ה' מַכִּיר אֶת
אֶת הַלֵּב שֶׁל כָּלֶם.

"לֹא אֶכְפֹּת לְאֶהְרֹן בַּדָּבָר הַזֶּה!
לֹא דִי שְׂאִינוּ מִצֵּר וְעָצוּב, אֲלֹא
הוּא עוֹד... שְׂמִיחַ!"

"וְגַם הֵנָּה הוּא יֵצֵא לְקִרְאָתְךָ
וְרֵאֶךָ וְשִׂמַּח בְּלִבּוֹ!"

ה' מעיד עליו:
הוא לא ישמח מן השפה ולחוץ
ולחוץ (רק בפה בשביל הנימוס).
השמחה שלו היא אמתית, בתוך
הלב ממש! לבו גדול
לבו גדול מפיו.

מֹשֶׁה הָיָה מְאֹנֵשׁ לְשִׁמְעַ עַל אֲהַבָּתוֹ שֶׁל אֱהָרֹן.

כִּיּוֹן שָׁאֵמַר לוֹ ה' כֹּה, וַיֵּדַע שְׂאָחִיו
בְּאַמַּת יִשְׁמַח בְּהַצְלָחָתוֹ לֹלֵא שְׁמִיץ
שֶׁל קִנְאָה, קִבֵּל מֹשֶׁה עָלָיו
לֵילֶךְ בְּשִׁמְחָה.

הָאֲהָבָה בֵּין הָאֲחִים הִיא זֹאת
שְׂאִפְנוּרָה אֶת גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל!

הַמִּפְגֵּשׁ הַגָּדוֹל בְּהַר הָאֱלֹהִים!

"וַיֵּלֶךְ וַיִּפְגְּשֵׁהוּ בְּהַר
הָאֱלֹהִים וַיִּשַׁק לוֹ."

הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה שָׁרְתָה עֲלֵיהֶם מִיָּד, מִתּוֹךְ
הָאַהֲבָה וְהַשְּׁלוֹם הָעֲצוּמִים שֶׁשָּׁרְרוּ בֵּינֵיהֶם.

"חֶסֶד וְאֱמֶת נִפְגְּשׁוּ,
צֶדֶק וְשָׁלוֹם נִשְׁקָו"

אֱמֶת וְצֶדֶק!
מִשָּׁה הָיָה הַנֶּאֱמָן
שָׁמַסר אֶת אֱמֶת הַתּוֹרָה,
וְשָׁפַט בְּצֶדֶק.

חֶסֶד וְשָׁלוֹם!
אֶהְרֹן אָהֵב לַעֲשׂוֹת
חֶסֶד, וְתָמִיד רִדָּף שָׁלוֹם
בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ.

כְּשֶׁהָאֲחִים נִשְׁקָו זֶה אֶת זֶה – מְדוּתָיו
הַטּוֹבוֹת שֶׁל ה' הִתְחַבְּרוּ יַחַד בְּעוֹלָם!

שִׁכְרוֹ שֶׁל הַלֵּב הַטָּהוֹר

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי:
"הַלֵּב שֶׁשִּׁמַּח בְּגִדְלַת אָחִיו,
יִלְבַּשׁ אֲוִרִים וְתַמִּים!"

בְּגִלַּל שֶׁלְבוֹ שֶׁל אֶהְרֹן שִׁמַּח וְלֹא קָנָא אֶפְלוֹ לְרַגֵּעַ, הוּא זָכָה שֶׁעַל אוֹתוֹ הַלֵּב
מִמֶּנּוּ, הוּא יִשָּׂא תַמִּיד אֶת הָאֲוִרִים וְהַתַּמִּים הַקְדוּשִׁים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

לשמוח בהצלחת החברים!

גם אנחנו!
כשאח שלנו או חבר
טוב מצליח, זוכה בפרס, או
מקבל משהו טוב...

עלינו לשמוח מיד, מכל הלב, בלי טפת קנאה! ממש כמו
משה ואהרן. כך אנו מביאים את אור ה' לעולם.

יַחַד לְעֵבֹדֶת הַנֶּשֶׁם

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֵי ה'
שְׁנִזְכָּה תָּמִיד לְאַהֲבָה זֶה אֶת זֶה, לְכִבֵּד אִישׁ אֶת אָחִיו,
וּלְעֲשׂוֹת נֶחֱת רֹחַ לְהוֹרִינוּ וּלְבוֹרְאָנוּ שְׁבַשְׁמִים.

"הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נָּעִים שָׁבֶת אֲחִים גַּם יַחַד!"